

seres og drives på samme måde som et egentligt handelsselskab. Samtidig er det tanken, at den kommende prispolitik skal hvile i sig selv, således at den grønlandske befolkning skal betale de reelle udgifter i forbindelse med indkøb og transport af varer til Grønland, således at der principielt ikke skulle ydes tilskud fra den danske stat i forbindelse med salget af varer på Grønland. Hvor der undtagelsesvis måtte blive tale herom, må de udgifter, der opstår herved, optages på statsministeriets budget.

Dette vil med andre ord sige, at der skulle søges skabt balance mellem handelens indtægter og udgifter, og bestemmelsen i forslaget's paragraf 5 tager derfor kun sigte på tilvejebringelse af den til handelens virksomhed fornødne anlægs- og driftskapital.

Vedrørende forslag til lov om de offentlige grønlandske kasser.

Spørgsmål 15: Vedrørende paragraf 2.

- a) På hvilke varer tænkes der foreslået afgift og med hvor meget?
- b) Nærmere oplysninger udbedes om, hvornår og under hvilke betingelser resten af udgifterne vil blive krævet dækket af statskassen.

Svar: ad a. De varer, der i første række tænkes beskattet, er kaffe, the, tobaksvarer, øl, vin og spiritus, sukker, chokolade, konfektur samt malt og humle.

Iøvrigt er det tanken, at arten af de varer, der skal pålægges afgifter, og disse afgifters størrelse må bero dels på den grønlandske befolknings ønsker, dels på det behov for økonomiske midler, der skal dækkes ved hjælp af disse afgifter; men de her i landet gældende afgiftssatser må i et vist omfang være vejledende ved afgifternes fastsættelse.

ad b. Normalt må det forudsættes, at de ved lovforslaget hjemlede forbrugsafgifter fuldtud skulle kunne dække de udgifter, som i henhold til lovforslaget's paragraf 1 påhviler de offentlige grønlandske kasser.

Bestemmelsen om, at statskassen i særlige tilfælde skal yde tilskud til landskassen, er kun tænkt at skulle benyttes i kritiske situationer, hvor landskassens midler ikke er tilstrækkelige til at dække ekstraordinære udgifter, der ikke har kunnet forudses ved forbrugsafgiftssatsernes fastsættelse. I sådanne tilfælde må det nødvendige stats-tilskud på normal måde søges tilvejebragt ved henvendelse til de bevilgende myndigheder.

Spørgsmål 16: Kan der gives nogen begrundelse for, at man ikke har forsøgt at give landsrådet selvstændig rådighed over sine egne pengemidler (jfr. paragraf 6) og tilsvarende lade rigsdagen gennem Grønlandsudvalget direkte bevilge ekstraordinære tilskud til bestemte udgifter (jfr. paragraf 2)?

Svar: I lovforslaget's paragraf 6, stk. 1, har man opstillet den hovedregel, at landsrådet skal have selvstændig rådighed over sine egne midler.

Når man i paragraf 6, stk. 2, har gjort en undtagelse herfra, forsåvidt angår forslag på en kommunalbestyrelses budget, der går ud på forbrug af kommunekassens grundfond og optagelse af lån for kommunens regning, skyldes dette, at man på samme måde som fastsat i paragraf 28 i loven om landkommunernes styrelse af 25. marts 1933, hvorefter indenrigsministeren skal give samtykke til tilsvarende dispositioner fra amtskommunernes side, har ønsket at kræve statsministerens tilslutning, når der er tale om lignende foranstaltninger i Grønland.

Den i paragraf 6, stk. 3, foreslåede begrænsning i landsrådets selvstændige dispositionsret over egne midler er begrundet i det ønskelige i at skabe fornøden koordination mellem den anlægsvirksomhed, der foretages af den danske stat for midler, der stilles til rådighed af statskassen, og den anlægsvirksomhed, som eventuelt kan tænkes iværksat af de grønlandske kommunalbestyrelser eller af landsrådet for de midler, disse kommunale organer selv disponerer over.

Bevillinger til Grønland bør på sædvanlig måde vedtages af rigsdagen efter at være opført på de årlige forslag til bevillingslove eller søges bevilget i hvert enkelt tilfælde ved henvendelse til folketingets finansudvalg, og jeg ville finde det betænkeligt at fravige denne sædvanligt gældende regel for Grønlands vedkommende.